

LINDA MILLER

*Sirena cu ochii
de aur*

Traducerea și adaptarea în limba română de:

THEODOR ATANASIU

Editura și Tipografia

ALCRIS

Capitolul 1

Nick nu se simțea bine. Era înfășurat în păături, cu ochii înlăcrimați și cu nasul roșu.

Fostul campion de fotbal, adulat de sportivi și de femei, proprietarul celui mai bun restaurant italianesc din Seattle, arăta într-adevăr jalnic. Zăcea în pat, doborât de gripă!

Vârî mâna pe pipăite în cutia cu șervețele de hârtie și reuși să ia două sau trei la timp pentru a face față unui strănut. Camera mirosea a tei și a cataplasme cu eucalipt, dar el nu simțea nimic. Fruntea îi ardea, obrații lui erau în flăcări și-l scuturau frisoane violente.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Întinse o mână și ridică receptorul.

– Nick? Tu ești?

Era Gina, sora lui mai mică. Îi răspunse cu o voce răgușită,

urmată de un acces de tuse.

– Ei bine, am impresia că n-ai scăpat. Dacă n-aș avea examen săptămâna viitoare, aș fi venit să te îngrijesc, cu toate că n-aș vrea să iau gripa.

– Solicitudinea ta este emoționantă, Gina.

– Dacă ești într-adevăr atât de bolnav, poate ar trebui s-o chem pe Charlotta.

În curs de a obține doctoratul în sociologie la Universitatea din Washington, Gina știa foarte bine ce butoane să apese la momentul propice. Confruntat cu amenințarea mătușii Charlotta, Nick bătu prudent în retragere.

– Nu, nu e cazul...

– Credeam că...

– Da, e grav, dar nu e cazul ca s-o deranjăm... Așteaptă puțin să-mi șterg nasul.

Reluă receptorul după câteva secunde.

– Dacă ar fi fost un simplu guturai, nu m-aș fi plâns... Dar n-am mai avut așa ceva...

Gina izbucni în râs.

– O să dau alarma la departamentul științific al Universității... Sunt sigură că vor trimite imediat o echipă de cercetători.

Nick găsi ideea prea extravagantă, dar se reținu s-o spună.

– Văd că n-ai inimă.

– Ai nevoie de ceva? Provizii, medicamente?... Aș putea să le depun pe ștergătorul de la ușă.

– Păzește-te. Am auzit că microbii sunt în stare să treacă și pe sub ușă... Ar fi mai bine să închiriezi un elicopter. Asta ți-ar da posibilitatea să dai drumul pachetului deasupra imobilului.

Gina oftă.

– Ascultă, Nick... De ce nu chemi micile tale prietene? Sunt convinsă că ar fi încântate să vină să te cocolească... Ai putea avea un harem în jurul tău, să-ți aranjeze pernele, să-ți pregătească supe de legume și să-ți pună ventuze...

– Micile mele prietene, cum le spui tu, nu sunt disponibile... Și am oroare de ventuze. Dar nu vreau câtuși de puțin să-ți faci griji pentru mine. Nu trebuie să te simți obligată pentru că îți plătesc studiile, chiria, distracțiile și vacanțele...

– Mă așteptam la asta! Încerci să mă faci să mă simt vinovată? Râsul lui Nick fu întrerupt de un acces de tuse.

– Nu credeai totuși că o să scap numai cu asta.

După ce Gina închise telefonul, Nick rămase singur cu suferința lui. Până și propria soră îl abandonase. Bunătatea pentru suferința aproapelui părea să fie o calitate pe cale de dispariție.

Prea epuizat pentru a aborda un subiect atât de complex, își adună puterile pentru a deschide televizorul. Cu puțin noroc, va da de un film de acțiune, *Rambo*, de exemplu...

Trecu de pe un canal pe altul, fără cine știe ce succes. Obosit de atâtea imagini insipide, era pe punctul să închidă televizorul și a încerca să doarmă, când o văzu.

Cu părul de un roșcat foarte deschis și ochi luminoși, prezenta un fel de vas de urnă funerară cu un surâs fermecător. Un preț și un număr de telefon se aflau înscrise pe bluza ei de culoarea șofranului.

Ce apariție! Nick simți brusc că e atins de alt virus, care-i ridică și mai mult temperatura.

Apăsă cu degetul mare pe butonul pentru sunet și vocea seducătoare a frumoasei sirene răsună tot mai tare în încăpere. O serie de înjurături scăpară de pe buzele uscate ale lui Nick. Reuși în cele din urmă să reducă sonorul la un nivel rezonabil.

– Urmăriți în acest moment Midas Network, o emisiune prezentată de Vanessa Lawrence anunță o voce.

Ea relua imediat, vocea ei plăcută laudând meritele incomparabile ale vasului pe care-l prezenta, dar Nick era deja cu gândul aiurea.

Midas Network era un canal consacrat exclusiv vânzărilor. Se prezentau, de la pachetul cu șase săpunuri de toaletă cu glicerină până la apartamentul cu trei camere și bucătărie, incluzând un Chrysler model 1962 decapotabil și cuțitul revoluționar de curățat legume... Canalul era de dată recentă, dar deja atât de rentabil, încât un prieten l-a sfătuit cu ardoare să investească. După opinia lui, marketingul televizat era invenția cea mai genială a secolului – după inventarea televiziunii, bineînțeles...

Fără să piardă o clipă, Nick puse mâna pe telefon și formă numărul restaurantului.

– Restaurantul DeAngelo, anunță Harriet.

Harriet era o femeie de cincizeci și trei de ani care întrunea de minune competența unei secretare cu atitudinea prevenitoare, reconfortantă a unei mame.

– Harriet, sunt Nick.

– Bietul meu Nick... Am auzit că ai gripă?

– În sfârșit, cineva mă înțelege... Sunt aproape cu un picior în groapă, Harriet, dar datorită curajului meu, cred că mă voi restabili... Harriet, trebuie să-mi găsești numărul lui Paul Harmon. N-am putere să deschid cartea de telefon.

– Imediat; iată, îl am. Ți-l dau pe cel de la birou. 355-9876.

Nick răsturnă o sticlă de sirop de tuse și trânti termometrul pe jos în graba de a găsi un stilou pe noptieră. O rugă pe secretară să repete numărul, îl notă pe cutia de șervețele de hârtie și închise.

Tânăra de pe ecran propunea acum un barometru în formă de chitară de un gust îndoielnic.

– O, Vanessa... murmură el printre dinți. Vreau să fii a mea, vreau să porți copilul nostru...

Sirena surâdea pe ecranul televizorului..

– ... și totul va fi al dumneavoastră pentru doar nouăsprezece dolari și nouăzeci și cinci de cenți.

– Cumpăr! strigă Nick.

Vanessa vâri cartea de credit în automatul din centrul comercial și așteaptă, cu ochii la ceas. În zece minute avea întâlnire cu avocatul. Și-i trebuia cel puțin un sfert de oră cu mașina pentru a ajunge la biroul lui.

Începu să bată cu nerăbdare trotuarul cu piciorul. Automatul scoase un zgomot bizar, apoi tăcu. Cartea de credit pe care o introdusese îi făcea probleme? Nu se vedea nicio bancnotă. Agasată, Vanessa apăsă pe taste. Pe ecran apăru un mesaj: „Solicitarea dumneavoastră a fost înregistrată”. Bun, întotdeauna era așa...

O nouă așteptare zadarnică. Exasperată, începu să lovească în aparat cu pumnul.

– La naiba!

Lângă ea se opri o femeie corpolentă, de vreo cincizeci de ani.

– Parcă v-am văzut la televizor, zise ea.

Începu s-o studieze îndeaproape.

– Da, da, asta e... Pe canalul la care poți cumpăra o mulțime de lucruri.

– Așa e... Midas Network, răspunse Vanessa..

Privi din nou automatul, furioasă că nu-i dă bancnote și nici nu-i înapoiază cartea de credit.

– Vă văd în fiecare zi, continuă femeia. Săptămâna trecută am cumpărat robotul pentru legume, cel care face și cartofi pai... E cam mic, dar suficient pentru mine și Frank, acum că băiatul a plecat în armată... Iar cumnata mea a cumpărat ventilatorul...

Vanessa își aminti cuvintele lui Paul Harmon, directorul pentru relații cu publicul: "Cu cât emisiunea va deveni mai populară, cu atât mai des veți fi recunoscută pe stradă. Oricare ar fi împrejurările, este neapărat necesar să vă păstrați amabilitatea. De asta depinde imaginea canalului.

– Da? spuse ea. Sper că sunteți mulțumită.

Aruncă o privire rapidă ceasului și tresări. La ora asta, ar fi trebuit să intre în biroul avocatului. Lovi din nou automatul și miracol! Prin fantă apărură două hârtii de douăzeci de dolari. Dar cartea de credit a rămas definitiv blocată în măruntaiele aparatului. Amânând pentru mai târziu formalitățile pentru recuperarea ei, Vanessa se repezi spre mașină.

Culmea ghinionului, blocajele de circulație se ținură lant, astfel că ajunse la biroul lui Walter Brass cu o întârziere de patruzeci de minute.

Parker era deja acolo, cu avocatul său și noua lui logodnică. El o întâmpină cu un zâmbet radios și se pregătea s-o sărute pe obraz, dar Vanessa se eschivă, impunându-i să păstreze

distanța. Fostul ei sot, cel mai bun aruncător din Liga de baseball americană, o privi cu amărăciune.

– Bună, Vanessa, se mulțumi el să spună.

Ea ignoră vocea lui gravă, menită să evoce o intimitate pe care o lăsase de mult în urmă. Deși divorțul lor dura de aproape un an, prezența lui Parker o făcea întotdeauna nervoasă. Nu pentru că regreta, departe de asta. Nu, ceea ce regreta de fapt, era timpul și dragostea pe care i le dăruise cu generozitate.

Deși nu dovedea o perspicacitate deosebită, Walter Brass înțelese că trebuie să treacă rapid la obiectul acestei întâlniri. O invită pe Vanessa să se așeze aproape de el și-și dresе glasul înainte de a începe. Dar Bill Witton, avocatul lui Parker, i-o luă înainte.

– Vom face tot posibilul pentru a regla acest diferend prin bună înțelegere.

Vanessa se încordă. “Diferendul” nu era atât de ușor cum pretindea el. Parker, atras de suma frumoasă pe care i-o oferea un editor, redactase prin intermediul unui „negru”, autobiografia sa. N-ar fi fost nicio problemă dacă s-ar fi limitat la relatarea isprăvilor lui sportive. Din păcate, mânat fără îndoială de dorinta să facă plăcere publicului în căutare de senzational, a crezut de cuviință că e bine să destăinuie detalii intime din viața lui cu Vanessa... Dar ea era gata să-l dea în judecată dacă apărea cartea cu asemenea detalii.

Parker ridică mâna.

– Nu așa de repede, vă rog. Cred că e preferabil ca eu și cu Vanessa să discutăm această problemă... în particular.

„Logodnica” se agita nemulțumită pe scaunul ei. El o liniștește, punându-i mâna pe genunchi.

– Nu e nimic de discutat, i-o tăie scurt Vanessa. E foarte simplu, Parker. Dacă nu scoti tot ce mă privește din carte, te voi da în judecată. Și nu vei lua suficient din drepturile de autor pentru a mă putea despăgubi, te asigur.

Parker pâli. Vanessa atinsese un punct sensibil. Slăbi mașinal nodul cravatei și clătină din cap.

– Nu ești rezonabilă, Vanessa.

– Crezi că ai dreptul să mă împrști cu noroi fără să reacționez? Mă prezinti ca un fel de nimfomană și ai vrea să te las s-o faci? Nici nu se pune problema, Parker. Reputația mea e în joc. Pentru mine, este la fel de importantă cum e contul din bancă pentru tine!

– Draga mea, te rog...

Se ridică și vru să-i pună mâinile pe umeri. Era mai mult decât putea suporta Vanessa. Indignată, îi ceru scuze cu o privire scurtă lui Walter și ieși pe culoar, cu Parker fugind pe urmele ei până la ascensor.

– Ce vrei, Vanessa? O blană? O mașină? Spune-mi... Te asigur că știu să fiu generos.

Fără să țină seama de curiozitatea celor două secretare și a

liftierului înghesuit în cabină cu ei, îl plesni cu putere.

– Ești mai odios decât știam!

Când ușile se deschiseră. Vanessa ieși prima din lift. Se repezi afară din imobil, unde vântul de septembrie îi răvăși părul.

– Îți dai cel puțin seama ce sumă de bani e în joc? insistă Parker fugind în urma ei, frecându-și obrazul.

– Nu, și puțin îmi pasă!

Vanessa se grăbi să ajungă la adăpost în mașina ei. Dar Parker o prinse de braț, și o împinse în vitrina unui bijutier.

– N-o să te las să strici totul, Vanessa, te previn.

Vanessa îi cunoștea temperamentul violent, dar cu ea nu apelase niciodată la forță. Cu toate acestea, expresia lui era acum deosebit de amenințătoare. Vanesei i se făcu frică. El își dădu seama de asta și-i dădu imediat drumul.

– Îmi pare rău, nu voiam să fiu brutal, dar e greșeala ta... Ascultă, vreau să luăm undeva un pahar. Am putea discuta cu calm și...

– E inutil, Parker. Știu prea bine ce vrei să-mi spui, dar nu mă vei face să-mi schimb părerea. Este inacceptabil și revoltător cum m-ai prezentat în cartea aceea. Dacă ar apărea, n-aș mai îndrăzni să privesc niciodată pe nimeni în ochi.

– Eu credeam că-ți fac plăcere trimițându-ți o copie a manuscrisului.

Ridică din umeri și oftă.

– Îți faci gânduri negre degeaba, să știi. Oamenii vor bănuși că